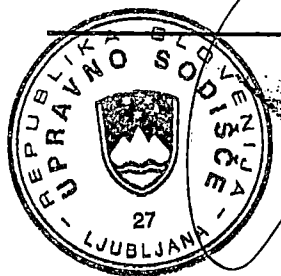

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRavno sodišče RS, LJUBLJANA

K. M. 20 16

Podpis pristojne
sodne osebe:

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

I U 1439/2015-15

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnik in sodnici Lara Bartenjev kot predsednica ter Andrej Kmecl in mag. Miroslava Dobravec Jalen kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Suzane Korotaj kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: EKONOMSKA FAKULTETA UNIVERZE V LJUBLJANI, Kardeljeva ploščad 17, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba Pirc Musar o.p., d.o.o., Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-120/2015/6 z dne 7. 9. 2015,

na seji 10. novembra 2016

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi tako, da se 1. točka odločbe Informacijskega pooblaščenca št. 090-120/2015/6 z dne 7. 9. 2015 odpravi in se zadeva v temu obsegu vrne istemu organu v ponovni postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške tega postopka v znesku 347,70 EUR v roku 15 dni od vročitve te sodbe, od poteka tega roka dalje do plačila z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV

1. Z izpodbijano odločbo je toženec v 1. točki izreka delno ugodil pritožbi novinarja Aleša Kocjana (v tem upravnem sporu prizadeta stranka) in odpravil 1. točko izreka tožničine odločbe z dne 13. 4. 2015 v delu, ki se nanaša na posredovanje fotokopij avtorskih in podjemnih pogodb, ki so bile od vključno 1. 1. 2005 do 13. 3. 2015 sklenjene z red. prof. dr. Maksom Tajnikarjem in red. prof. dr. Metko Tekavčič. Tožnici je naložil, da mora prizadeti stranki v roku 31 dni od vročitve te odločbe posredovati fotokopije tam naštetih pogodb, pri čemer mora prekriti varovane osebne podatke (stalno bivališče, transakcijski račun, davčno številko, nekatere pogodbene zneske in imena ter priimke drugih posameznikov). Razen tega je zavrnil pritožbo prizadete stranke v delu, ki se nanaša na posredovanje fotokopij avtorskih in podjemnih pogodb, ki so bile sklenjene od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2004 (2. točka izreka) ter ugotovil, da v postopku niso nastali posebni stroški (3. točka izreka).
2. Iz obrazložitve izhaja, da je tožnica s svojo odločbo v celoti zavrnila zahtevo prizadete stranke za dostop do prej omenjenih avtorskih in podjemnih pogodb za obdobje od 2003 - 2005, ker za njihovo posredovanje ni zakonske podlage, ter od leta 2005 do leta 2015 zaradi varstva osebnih podatkov, ker naj ne bi šlo za podatke o uporabi javnih sredstev ali za podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Toženec ugotavlja, da zahtevani podatki predstavljajo informacijo javnega značaja po Zakonu o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), saj se predmetne pogodbe (v večini) nanašajo na delovna področja, ki spadajo pod izvajanje javne službe oziroma na dejavnosti, ki jih Pravilnik o plačah in drugih prejemkih iz delovnega razmerja ter o izplačilih in drugih prejemkih iz pogodbenega razmerja na Ekonomski fakulteti opredeljuje kot predavanja na izrednem študiju, izrednem podiplomskem študiju in študiju na daljavo, predavanja na seminarjih in tečajih, pripravo skript, učbenikov in drugih študijskih gradiv, raziskovalno delo, pripravo študijskih programov, pisanje poročil za habilitacijske postopke, izdelavo ocen primernosti teme doktorske disertacije in ocene predložene doktorske disertacije (za avtorsko pogodbo) ter kot predavanja in seminarje na rednem dodiplomskem študiju, vaje, izpite, mentorstvo in somentorstvo, recenzijo diplomskih nalog, članstvo v komisijah, izvedbo in pregled izpitov, izvedenska mnenja v imenu fakultete itd. (za pogodbe o delu).
3. V nadaljevanju se opredeljuje do načina financiranja tožnice, pri čemer se sklicuje na 58. člen Ustave RS, 72. in 73. člen Zakona o visokem šolstvu (v nadaljevanju ZViS) ter Uredbo o javnem financiranju visokošolskih zavodov in drugih zavodov (v nadaljevanju Uredba) in ugotavlja, da se za izvajanje študijske dejavnosti, kar

pomeni javno službo, zagotavljajo javna sredstva. Sklicuje se tudi na odločbo Ustavnega sodišča U-I-156/08-16 in sodbo Upravnega sodišča I U 902/2013. Poleg tega meni, da z uveljavitvijo ZDIJZ-C delitev na dejavnost javne službe in tržno dejavnost ni več relevantna.

4. Glede varstva osebnih podatkov navaja, da je upošteval določbe Zakona o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju ZVOP-1), ni pa v postopek povabil posameznikov, na katere se ti podatki nanašajo, saj izpodbijana odločba na njihove pravice in pravne koristi ne more vplivati. V primerih, kot je obravnavani, anonimnost namreč ni zagotovljena pravica, posameznik pa v postopku po ZDIJZ ne more vplivati na obdelavo svojih osebnih podatkov, saj jo določa zakon. V zvezi s tem se sklicuje na sodbe Vrhovnega sodišča RS I U 1003/2010 z dne 30. 3. 2011, I U 936/2009 z dne 26. 8. 2009 in U 831/2007 z dne 24. 10. 2007.
5. Ugotavlja, da prizadeta stranka ni niti zahtevala dostopa do varovanih osebnih podatkov, glede dostopa do drugih osebnih podatkov pa je treba upoštevati izjemo iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Drugačno stališče bi bilo tudi v nasprotju s sistemsko razlago ZDIJZ. Glede opredelitve pojma javnih sredstev se opira na določbo 20. člena Zakona o računskem sodišču (v nadaljevanju ZRacS-1) in navaja, da pojem javnih sredstev ne zajema zgolj proračunskih sredstev, pač pa tudi sredstva, ki jih izvajalec javne službe za izvajanje te službe pridobi iz drugih virov. Sklicuje se na enako stališče v odločbah Ustavnega sodišča U-I-272/97, Upravnega sodišča I U 1003/2010 ter Vrhovnega sodišča X Ips 187/2011. Poleg tega so ti podatki povezani z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, pri čemer se sklicuje na sodbo Upravnega sodišča II U 72/2009 z dne 19. 5. 2010. Ugotavlja še, da je izkazan javni interes za razkritje teh podatkov (drugi odstavek 6. člena ZDIJZ).
6. Tožnica se z odločitvijo ne strinja in v obširni tožbi zoper ugodilni del izpodbijane odločbe (1. točka izreka) med drugim navaja, da je toženka bistveno kršila pravila postopka, ker v postopek ni pritegnila posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, pri čemer se sklicuje na sodbo Upravnega sodišča U 1943/2007 z dne 19. 3. 2008. Poleg tega meni, da se izpodbijane odločbe ne da preizkusiti, ker je izrek v nasprotju z obrazložitvijo, obrazložitev pa ne vsebuje sklepa o vsebinski presoji relevantnih dejstev. Toženec namreč svoje ugotovitve navaja glede večine pogodb, ne pa vseh, prav tako ni navedel opredelitve javnih sredstev po ZDIJZ. Ker prizadeta stranka v pritožbi zoper tožnično odločbo ni zatrjevala javnega interesa, meni, da je toženec presegel pritožbene navedbe. Navaja še, da se odločbe ne da izvršiti, ker tožnica v obsegu, v katerem ji je bilo naloženo posredovanje informacij, nima pravne subjektivitete.
7. Tožencu očita tudi napačno uporabo materialnega prava, ker predmetne pogodbe niso informacije javnega značaja po 4. členu ZDIJZ, saj ne sodijo na tožnično

delovno področje, torej v režim javne službe. Poudarja, da je Ustavno sodišče v odločbi U-I-156/08 z dne 14. 4. 2011 ugotovilo neskladnost ZViS z Ustavo RS, ker ne opredeljuje pojma javne službe na področju javnega šolstva. V skladu s prvim odstavkom 16. člena Statuta Univerze v Ljubljani (v nadaljevanju Statut) lahko tožnica poleg javne službe opravlja dejavnost prosto na trgu in prejema plačila na svoj račun pri UJP.

8. Ne strinja se, da z novelo ZDIJZ-C razlikovanje med proračunskim in tržnimi sredstvi ni več relevantno, saj ZDIJZ v osmem odstavku 1.a člena razlikuje obveznosti starih in novih zavezancev in je tudi definicija informacije javnega značaja po 4. in 4.a členu ZDIJZ različna. Prav tako je različna obveznost objave informacij o četrtem in enajstem odstavku 10.a člena ZDIJZ. Opozarja na odločbo Ustavnega sodišča U-I-201/14, s katero je to razveljavilo nekatere določbe ZDIJZ.
9. Poudarja, da pri zahtevanih pogodbah ne gre za porabo javnih sredstev, niti niso povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnim razmerjem javnega uslužbenca. Meni še, da bi toženka zahtevo morala obravnavati po določbah ZVOP-1, kot zahtevo za posredovanje osebnih podatkov.
10. Sodišču predlaga, naj izpodbijano odločbo odpravi in zahtevo prizadete stranke zavrne oziroma podrejeno zadevo vrne toženki v ponovno odločanje. Hkrati uveljavlja povrnitev stroškov postopka.
11. Toženka v odgovoru na tožbo vztraja pri svoji odločbi in njenih razlogih ter odgovarja na tožbene navedbe.
12. Prizadeta stranka na tožbo ni odgovorila.
13. V nadaljnji pripravljalni vlogi tožnica ponovno navaja, da toženka v izpodbijani odločbi ni razmejila tožničine dejavnosti na javno službo in tržno dejavnost ter dodaja, da kolikor šteje, da gre za izvajanje javne službe, bi razkritje podatkov na podlagi 30. člena Statuta morala naložiti univerzi.
14. Tožba je utemeljena.
15. Sodišče uvodoma ugotavlja, da je toženka obravnavano zadevo pravilno obravnavala po določbah ZDIJZ, saj iz pritožbe prizadete stranke z dne 20. 4. 2015, ki se nahaja v upravnih spisih, izhaja, da je zahtevala, da se ji predmetne pogodbe posredujejo kot informacija javnega značaja. Poleg tega je zahtevo po ZDIJZ obravnavala tožnica sama kot prvostopenjski organ v obravnavani zadevi.

Neutemeljena je tudi tožničina navedba, da ni zavezanka po ZDIJZ, saj so zavezanci za dostop do informacij javnega značaja po prvem odstavku 1. člena ZDIJZ tudi izvajalci javnih služb, kar tožnica kot javni visokošolski zavod nedvomno je (drugi odstavek 9. člena ZViS).

16. V zadevi tudi ni sporno, na katere pogodbe se izpodbijana odločba nanaša, saj jih je toženki posredovala tožnica, toženka pa je v izreku odločbe te pogodbe izrecno naštel.
17. Se pa sodišče strinja s tožnico, da bi toženka k udeležbi v postopku morala povabiti osebe, na katere se osebni podatki v predmetnih pogodbah nanašajo (prvi odstavek 143. člena Zakona o splošnem upravnem postopku, v nadaljevanju ZUP). ZDIJZ ne ureja vprašanja strank ali stranskih udeležencev v postopku, ZUP pa v 43. členu določa, da se ima pravico udeleževati postopka tudi oseba, ki izkaže pravni interes. Pravni interes izkaže oseba, ki zatrjuje, da vstopa v postopek, zaradi varstva svojih pravnih koristi. Po drugem odstavku istega člena je pravna korist neposredna, na zakon ali drug predpis oprta osebna korist.
18. Med strankami ni spora, da predmetne pogodbe vsebujejo osebne podatke, katerih razkritje javnosti predstavlja obdelavo osebnih podatkov po določbah ZVOP-1. Iz sodne prakse Upravnega sodišča, na katero se sklicuje toženka, izhaja, da posameznik v postopku po ZDIJZ ne more prepovedati obdelave svojih osebnih podatkov, vendar pa je sodišče že v sodbi U 1934/2007 z dne 19. 3. 2008 (in v več novejših, npr. I U 1421/2015) zavzelo stališče, da je organ dolžan te osebe obvestiti o postopku in njihovi pravici do udeležbe, saj ima posameznik pravico do zakonite obdelave svojih podatkov.
19. Enako stališče izhaja iz sodbe Sodišča EU v zadevi C-201/14 z dne 1. 10. 2015, in sicer, da mora biti vsaka obdelava osebnih podatkov v skladu z načeli o kakovosti podatkov, kot so določena v 6. členu Direktive 95/46/ES o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov, in ustrezati enemu od meril za zakonitost obdelave podatkov, ki so navedena v 7. členu te direktive (30. točka obrazložitve). V 32. točki te sodbe se sodišče sklicuje na 10. člen navedene direktive in poudarja, da *„ta določa, da mora upravljavec posamezniku, na katerega se osebni podatki nanašajo, in od katerega se podatki v zvezi z njim zbirajo, zagotoviti informacije, navedene v tem členu v točkah (a) in (c), razen kadar jih ta posameznik že ima. Te informacije se nanašajo na (...) ter nadaljnje informacije, potrebne za zagotovitev pošteno obdelave podatkov. Med nadaljnjimi informacijami, ki so potrebne za zagotovitev pošteno obdelave podatkov, člen 10(c) te direktive izrecno omenja „prejemnike ali vrste prejemnikov podatkov“ ter „obstoj pravice do dostopa in pravice do popravka podatkov, ki se nanašajo [na navedenega posameznika]“.* V 33. točki obrazložitve pa Sodišče navaja, da je *„zahteva po obveščanju posameznikov, na katere se obdelava*

osebnih podatkov nanaša, še toliko pomembnejša, ker je ta zahteva pogoj za to, da lahko ti posamezniki izvajajo pravico dostopa do obdelanih podatkov in popravka teh podatkov, določeno v členu 12 Direktive 95/46, in pravico ugovora zoper obdelavo navedenih podatkov, kot je določena s členom 14 te direktive.“

20. Iz navedene sodbe torej izhaja stališče, da je organ dolžan posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, obvestiti o prenosu teh podatkov (prim. 34. točka obrazložitve sodbe), in to izrecno v kontekstu izvrševanja pravice ugovora do obdelave teh podatkov, v obravnavani zadevi torej zoper njihovo posredovanje prizadeti stranki. ZDIJZ te zaveze izrecno ne ureja, ima pa posameznik po 32. členu ZVOP-1 pravico zahtevati dopolnitev, popravek, blokiranje in izbris osebnih podatkov ter vložiti ugovor, v 34. členu pa je urejeno še sodno varstvo pravic. Da lahko posameznik te pravice učinkovito uveljavlja, je po presoji sodišča, upošteva tudi stališča iz citirane sodbe Sodišča EU, treba posameznika v postopku po ZDIJZ obvestiti o nameravani obdelavi osebnih podatkov še pred njihovim razkritjem in mu omogočiti ugovor zoper nameravano obdelavo. To pomeni, da ima imetnik osebnih podatkov od takega obvestila neposredno pravno korist.
21. Ker je v konkretnem primeru o razkritju osebnih podatkov odločila toženka in torej izpodbijana odločba predstavlja pravno podlago za njihovo razkritje, je bila še pred odločitvijo o tem dolžna obvestiti vse posameznike, na katere se osebni podatki nanašajo, in jim omogočiti udeležbo v postopku. Ker tega ni storila, je sodišče zaradi bistvene kršitve pravil upravnega postopka izpodbijano odločbo v ugodilnem delu odpravilo (3. točka prvega odstavka 64. člena ZUS-1) in zadevo vrnilo toženki v ponovni postopek (tretji odstavek istega člena).
22. Tožbi je bilo treba ugoditi že iz navedenega razloga, vendar pa sodišče zaradi učinkovitejšega vodenja ponovljenega postopka dodaja še:
23. Po določbi prvega odstavka 4. člena ZDIJZ je informacija javnega značaja tista informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb.
24. O vprašanju, kdaj gre za informacijo, ki izvira iz delovnega področja organa, in s tem za informacijo javnega značaja po določbi prvega odstavka 4. člena ZDIJZ, se je že izrekala tudi sodna praksa. Vrhovno sodišče je v sodbi št. I Up 122/2006 z dne 25. 4. 2007, nato pa tudi v sklepu št. X Ips 96/2011 z dne 4. 7. 2012 zavzelo stališče, da je mogoče govoriti o delovnem področju organov v smislu ZDIJZ tedaj, ko je izvajanje določenih nalog ali dejavnosti urejeno s predpisi javnega prava, ki določajo obveznosti organov glede izvajanja teh nalog v okviru upravne ali druge javnopravne

funkcije ter morebitne pravice, obveznosti ali pravne koristi posameznikov, ki iz tega posebnega javnopravnega režima izhajajo. V obeh navedenih zadevah pa se je Vrhovno sodišče tudi jasno izreklo, da je pri opredelitvi določene informacije za informacijo javnega značaja odločilno, ali informacija kaže na dejstvo oziroma okoliščino, ki vpliva ali bi lahko vplivala na izvrševanje javnih nalog.

25. Sodišče pripominja, da je v navedenih dveh zadevah šlo za notarja in za javni zavod Filmski studio Viba Film Ljubljana, medtem ko gre v tem upravnem sporu za članico državne univerze, za katero je že ustavodajalec v drugem odstavku 58. člena Ustave izrecno določil, da način njenega financiranja ureja zakon. Za razliko od tega ustavodajalec pri notariatu ni izrecno predpisal, da njegovo financiranje ureja zakon, tudi način financiranja Filmskega studia Viba Film pa očitno ne temelji na izrecni določbi Ustave. Javni interes je torej v primeru financiranja državne univerze že na prvi pogled bolj izražen kot v omenjenih dveh primerih, kar se odraža tudi v relevantnih določbah Odloka o preoblikovanju Univerze v Ljubljani (v nadaljevanju Odlok) in Statuta.
26. Glede na to je pomembno, kako je izvajanje dejavnosti tožnice urejeno s predpisi javnega prava ter ali zahtevane informacije kažejo na dejstva oziroma okoliščine, ki bi lahko vplivale na izvrševanje javnih nalog. V tem pogledu sodišče, kot predhodno že toženka, ugotavlja, da je tožnica javni zavod, ki ga je ustanovila RS v skladu z ZViS za opravljanje javne službe v visokem šolstvu, in RS kot ustanovitelj skladno z zakonom tudi zagotavlja financiranje. Osnovna naloga tožnice, ki je članica državne univerze, je torej izvajanje javne službe v visokem šolstvu in opravljanja dejavnosti, ki sodijo v okvir te javne službe.
27. V skladu s 13. členom Statuta članice univerze izvajajo nacionalni program visokega šolstva in nacionalni raziskovalni in razvojni program ter opravljajo druge, s tem statutom določene dejavnosti. Za izvajanje nacionalnega programa visokega šolstva ter nacionalnega raziskovalnega in razvojnega programa pridobivajo članice sredstva iz proračuna RS, sredstva iz evropskih in drugih mednarodnih sodelovanj ter projektov, v skladu z veljavnimi predpisi in v okviru sprejetega finančnega načrta (15. člen Statuta).
28. Po 16. členu Statuta lahko v skladu s četrtem odstavkom 10. člena ZViS in prvim odstavkom 7. člena Odloka članica univerze s soglasjem ustanovitelja opravlja tudi drugo izobraževalno, raziskovalno, umetniško, razvojno, strokovno in svetovalno dejavnost oziroma druge s tem povezane dejavnosti, ki so opredeljene v prilogi tega statuta. Po drugem odstavku 7. člena Odloka lahko članice opravljajo omenjene dejavnosti, če s tem ne ovirajo izvajanja dejavnosti iz 6. člena tega odloka (tj. dejavnosti, ki sodijo v okvir javne službe) in če zagotovijo povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju teh dejavnosti. V skladu s tretjim odstavkom 265. člena Statuta

se za drugo (tržno) dejavnost šteje izobraževalna, raziskovalna in strokovno razvojna dejavnost, za katero se sredstva ustvarijo na trgu s prodajo storitev v pogojih konkurence. Na podlagi četrtega odstavka 265. člena Statuta mora članica za drugo (tržno) dejavnost voditi ločene računovodske evidence.

29. Iz citiranih določb jasno izhaja, da lahko tožnica opravlja tržno dejavnost, če se s tem ne ovira dejavnosti, ki sodijo v okvir javne službe in če sredstva za opravljanje te dejavnosti ustvari na trgu. To pomeni, da je za odločitev, ali je tožnica predmetne pogodbe sklepala za izvajanje tržne dejavnosti, treba preveriti, ali je tožnica za izvajanje teh pogodb sredstva ustvarila na trgu. Ker mora to biti razvidno iz računovodskih evidenc in letnega finančnega načrta (272. člen Statuta), po presoji sodišča okoliščina, da je Ustavno sodišče razveljavilo 43. člen ZViS, na to odločitev ne vpliva, saj je pomembno le dejstvo, iz katerih sredstev je tožnica plačala oziroma zagotovila izplačilo izvajanja teh pogodb.
30. Tudi če bo tožnica izkazala, da je sredstva za izvajanje predmetnih pogodb ustvarila na trgu, pa sodišče pritrjuje tožencu, da je izvajanje teh dejavnosti urejeno s predpisi javnega prava. V primeru, da pri izvajanju teh dejavnosti niso spoštovane prej navedene zahteve, to pomeni oviranje dejavnosti javne službe zaradi opravljanja drugih dejavnosti oziroma porabo javnih sredstev za pokrivanje stroškov drugih dejavnosti namesto za izvajanje javne službe. V tem delu (in ne glede opredelitve javnih sredstev, kot to zmotno navaja toženka) je treba upoštevati odločbo Ustavnega sodišča U-I-272/97 z dne 23. 11. 2000, ki govori o medsebojni povezanosti vseh virov sredstev. To pomeni, da je v odvisnosti od konkretnih okoliščin primera, ko gre za državno univerzo, določene zahtevane informacije mogoče šteti tudi za informacije javnega značaja po ZDIJZ. Za odločanje v obravnavani zadevi bo v tem primeru relevantno, ali je tožnica dejavnost, za katero je sklepala predmetne pogodbe, izvajala v skladu s predpisanimi zahtevami, to je tako, da zaradi tega niso bile ovirane dejavnosti, ki pomenijo izvajanje javne službe, in da je bilo s prihodki iz te dejavnosti zagotovljeno povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju te dejavnosti.
31. Če bo torej tožnica izkazala, da je tržno dejavnost izvajala v skladu s predpisi in je bilo s prihodki od te dejavnosti zagotovljeno povračilo stroškov, predmetnih pogodb ne bo mogoče obravnavati po 4. členu ZDIJZ. Vendar pa je tudi v tem primeru po presoji sodišča tožnica v skladu z osmim odstavkom 1.a člena ZDIJZ dolžna posredovati informacije iz 4.a člena ZDIJZ.
32. Tožnica je sicer v tožbi predlagala izvedbo več dokazov, vendar glede na naravo odločitve in gornjo obrazložitev ti dokazi ne bi mogli vplivati na odločitev v zadevi. Sodišče je zato v skladu z 2. alinejo drugega odstavka 59. člena ZUS-1 odločilo brez glavne obravnave, na seji.
33. Če sodišče tožbi ugodi in odpravi izpodbijani upravni akt, je tožnik v skladu s

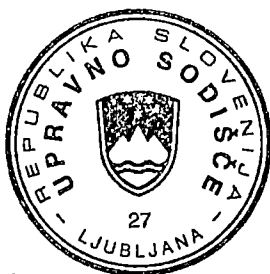
tretjim odstavkom 25. člena ZUS-1 glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve upravičen do povračila stroškov postopka v pavšalnem znesku v skladu s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (v nadaljevanju Pravilnik o povrnitvi stroškov).

34. Sodišče je zato tožnici priznalo stroške iz drugega odstavka 3. člena Pravilnika o povrnitvi stroškov v višini 285,00 EUR. Ob povečanju za 22 % DDV tako znaša nagrada za tožbo 347,70 EUR. Zadeva je bila namreč rešena na seji, tožnico pa je v postopku zastopala odvetniška družba. Sodna taksa za postopek v višini 148,00 EUR bo vrnjena po uradni dolžnosti (op. 6.1./c taksne tarife Zakona o sodnih taksah).

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 10. november 2016

Predsednica senata:

Lara Bartenjev, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirkom
Podpis pristojne sodne osebe: